

'One-dimensional thought is systematically promoted by the makers of politics and their purveyors of mass information. Their universe of discourse is populated by self-validating hypotheses which, incessantly and monopolistically repeated, become hypnotic definitions of dictations.'

- Herbert Marcuse

'The intellectual is called on the carpet... Don't you conceal something? You talk a language which is suspect. You don't talk like the rest of us, like the man in the street, but rather like a foreigner who does not belong here. We have to cut you down to size, expose your tricks, purge you.'

- Herbert Marcuse

'The party told you to reject the evidence of your eyes and ears. It was their final, most essential, command.'

- George Orwell

'Misschien is niets geheel waar, en zelfs dat niet.'

- Multatuli

VERHALEN
UIT DE
EENDIMENSIONALE FACULTEIT

Beste lezer,

We leven in een land waar eenieder de vrijheid heeft om te zeggen wat op diens hart ligt, wat ook inhoudt dat we mogen schrijven wat er op ons hart ligt, wat er gebeurt, wat zich heeft voorgevallen en hoe we de zaken hebben ervaren. In dit boek zal ik uit de doeken doen wat zich in de maanden september tot en met december 2023 heeft afgespeeld aan een universiteit die ik in verband met juridische kwesties hier niet nader kan specificeren.

Om als meisje van net drieëntwintig jaar geconfronteerd te worden met het lekken van al je privé is ontzettend lastig. Het is een situatie waarvan ik nooit had gedacht deze te moeten ervaren. Voor de zomer van 2023 was ik een heel normale studente die heel normale studentendingen deed. Ineens werd ik geconfronteerd met vijandigheid om mij heen waar ik in mijn naïviteit niet mee om wist te gaan. De interne procedures binnen de universiteit waar ik naartoe ben verwezen hebben nergens toe geleid. Als u leest wat mij is overkomen zult u dat ook begrijpen, want een heel instituut vermorzelt één studente met gemak. In februari 2024 ben ik gestopt met mijn studie. Desalniettemin ben ik de afgelopen maanden gegroeid als persoon, ontdaan van mijn onschuldige jeugdigheid, mijn onbezonnenheid en volwassen geworden. Althans, dat hoop ik.

Rationaliteit en het vrije denken, spreken en schrijven zijn voor mij belangrijke waarden, maar na wat mij is overkomen werd ik geconfronteerd met angst, schaamte, schuldgevoelens en enorm veel stress. Dat zijn emoties waar ik de afgelopen jaren nauwelijks mee worstelde. In mijn vroege twintigerjaren heb ik de identiteitsproblematiek die ik als puber ervaarde losgelaten en vrede gesloten met de persoon die ik ben. Iets waar ik enorm dankbaar voor ben, want dit heeft ervoor gezorgd dat ik na alles wat mij is overkomen geen suïcidepoging heb gedaan, maar hoop ben blijven houden in het onderzoek dat bij het Openbaar Ministerie loopt, maar wat inmiddels wellicht Europees of internationaal doorgang zal krijgen, als men

weigert het gesprek met mij aan te gaan. Er is veel gebeurd lezer, en schrijven is schrappen, en ik kan u in dit boek niet eens alles vertellen wat er deze drie maanden is gebeurd, maar ik hoop toch een flinke aanzet te hebben gemaakt.

Wanneer al je privé wordt ingezien, word je geconfronteerd met wie je bent. Het voelde de afgelopen maanden alsof mij een spiegel is voorgehouden waarin ik niet alleen als persoon ben beoordeeld om mijn daden en verleden, maar er ook een inkijkje is genomen in mijn ziel, aangezien honderden pagina's aan dagboeknotities zijn gelezen waardoor men weet waar ik mee worstel, wat mijn angsten zijn, hoe ik in de knoop zat met de jongen die ik nog steeds leuk vind, maar waarvan ik vrees dat het niets meer gaat worden, want men doet er alles aan om te voorkomen dat wij samenkomen.

Gedurende mijn jeugd, waarin ik de slagen van de zweep veelvuldig heb moeten verduren was literatuur, lezen in het algemeen, voor mij een daad van escapisme. Wanneer ik het als kind thuis moeilijk had, maar ook toen ik later als puber mij verzette tegen alles waar pubers zich nu eenmaal tegen verzetten, wist ik altijd te ontsnappen uit de situatie waar ik mij in bevond door weg te duiken in een goed boek. Mijn ouders hebben niet gestudeerd en komen uit een simpel arbeidersmilieu. Ik ben als eerste van beide kanten van de familie gaan studeren, mede doordat ik zoveel heb gelezen als kind en puber. Lezen verrijkt de woordenschat, vergroot het empathisch vermogen en zorgt ervoor dat je jezelf genuanceerd en helder uit weet te drukken. Dat is iets waar iedereen baat bij heeft, ongeacht of je een 'alfa' of een 'bèta' bent. Het is mijns inziens ook iets waar wij als volk meer aandacht aan moeten besteden, want in tijden van polarisatie, (inter)nationale onrust en problematiek die steeds complexer lijkt te worden is het zaak dat we met elkaar in gesprek blijven en elkaar proberen te begrijpen. Iets waar literatuur een hoofdrol in speelt, omdat het empathisch vermogen vergroot en helpt je te verplaatsen in het perspectief van een ander, iemand die misschien heel anders is als jijzelf.

Als jonge student, zonder financiële middelen, connecties of juridische kennis in het algemeen, wist ik van begin af aan dat de juridische weg voor mij een vrijwel onbewandelbaar pad zou zijn. Ik speelde al langer met het idee te gaan schrijven, had al verscheidene opzetjes tot manuscripten gemaakt, maar in feite is dit verhaal mij nu in de schoot geworpen. De literatuur heeft mij door mijn lastige jeugd geholpen, heeft mij in staat gesteld mezelf in verscheidene milieus te bewegen en heeft mij, in die zin, altijd al gered. Ik hoop dat zij in staat is dit weer te doen.

De universiteit waar zich dit afspeelt noch de betrokkenen kunnen bij naam worden genoemd. Dat zou, heb ik inmiddels geleerd, aanleiding bieden tot een kort geding jegens mij wegens smaadschrift. Maanden heb ik verzaakt te schrijven aan dit boek. Ik heb de tijd genomen te verwerken wat mij is overkomen, hoewel de zaak nog steeds speelt, wat ik hier op heb geschreven heb ik in ieder geval een plekje weten te geven. Juist door het op te schrijven. Daarbij weet ik ook dat ik dit verhaal de wereld in moet krijgen, al heb ik keuzes moeten maken in de zaken die ik hier op kon schrijven, omdat het boek anders te omvangrijk zou worden en er ook enige haast zit achter de publicatie. Lang heb ik getwijfeld over de wijze waarop ik het verhaal het beste kon vertellen. Ik wil het niet presenteren als fictie, omdat het mij echt is overkomen en dat u moet u als lezer duidelijk zijn. Anderzijds kan ik dit verhaal onmogelijk presenteren als non-fictie, omdat het dossier mij tot op heden nog niet ter handen is gekomen en ik dus nog niet kan bewijzen dat dit allemaal daadwerkelijk is gebeurd, wat tot gevolg heeft dat de universiteit mogelijk een juridische procedure aan kan spannen na het verschijnen van dit boek. Dat heeft ertoe geleid dat het boek dat u nu voor u heeft liggen de grens tussen fictie, dat wat verzonnen is, en non-fictie, dat wat echt is gebeurd, opzoekt. Sommige personages zijn verzonnen, in de zin dat personages zijn gebaseerd op mensen die onherkenbaar zijn gemaakt, door hun geslacht, karaktertrekken, functie en rol in het verhaal te veranderen. Door de vertelwijze te wisselen tussen de derde persoon, Veronika, en de eerste persoon, wanneer ik in

de ik-vorm schrijf, hoop ik u het onderscheid duidelijk te maken tussen enerzijds de dialogen, die hoewel op de werkelijkheid gebaseerd zijn verzonnen, omdat ik mensen geen woorden in de mond kan leggen, en anderzijds mijn persoonlijke reactie op hetgeen ik meemaak uit de doeken kan doen, kan uitleggen waarom ik heb gereageerd zoals ik dat heb gedaan en u mee kan nemen in de emoties die ik ervaarde op het moment dat mij de zaken die ik in dit boek beschrijf zijn overkomen.

Waar dit uiteindelijk over gaat is de vrijheid van meningsuiting en de academische vrijheid die ernstig zijn geschonden. Fouten maken is menselijk, maar waar fouten zijn gemaakt moeten deze worden hersteld. Het juridische pad zal nog wel bewandeld gaan worden op het moment dat ik het dossier dat bij het Openbaar Ministerie ligt op weet te rakelen, want de brief met het parketnummer heb ik in een dwaze bui begin februari verscheurd. Veel mensen zijn hierbij betrokken – meer dan u denkt. Uiteindelijk zijn de meeste mensen eerder bereid hun eigen hachje te redden dan de waarheid te spreken. Dat is problematisch, want dit zorgt ervoor dat het vertrouwen in onze instituties en overheid drastisch afneemt. Iets wat we de afgelopen jaren ook langzaam hebben zien gebeuren.

Ik ben atheïstisch opgevoed. Hoewel mijn moeder is gedoopt en ik rooms-katholiek basisonderwijs heb genoten, was ik als puber overtuigd van wetenschappelijke kennis boven het religieuze. Tot ik, na wat er met mij gebeurd is, heb gebeden naar God, heb gesmeekt mij te helpen, en het gevoel heb dat mijn gebeden zijn verhoord, hoe naïef en ongeloofwaardig dit ook mag klinken voor mensen die ongelovig zijn.

Ik hoop u deze zaken, evenals wat er na december 2023 is gebeurd, te verhelderen in een van de latere werken die ik hopelijk nog mag schrijven.

Wat mij nog het meeste raakt van dit alles is dat men op de hoogte is van wat speelt, maar dat dat men het onder de tafel heeft proberen te schuiven, het onder de tafel probeert te schuiven, omdat de zaken zo ontzettend uit de hand zijn gelopen. Dat ik niet eerder in bescherming ben genomen door het rechtssysteem, bijna door haar ben vermorzeld.

Dat de betrokkenen die mij dit hebben aangedaan tot op de dag van vandaag vrij rondlopen en niet in hechtenis zijn genomen.

Door middel van dit werk hoop ik het onderzoek te bespoedigen, de waarheid in verzekering te stellen, een gedeelte van het verhaal naar buiten te brengen, in de hoop dat u, lezer, weet wat er aan de universiteit is gebeurd en wat mij verder is overkomen. Wat mij is overkomen tot aan december 2023 in ieder geval, want het is nu juli 2024, en de zaak strekt zich nog eindeloos verder. En zelfs in dit werk kan ik u niet alles vertellen.

Het is tijd dat het corrupte rot uit onze instituties wordt verwijderd. Tijd dat we de democratie een nieuw leven inblazen en tijd dat mensen die de wet hebben overtreden strafrechtelijk worden vervolgd. De waarheid zal uiteindelijk zegevieren.

Ik wens u veel leesplezier.

Met vriendelijke groet,

Marlinda van der Vos

Op een van de laatste zomerse dagen van augustus, een bewolkte dag die het onheil van dit aankomend academisch jaar al lijkt te voorspellen, beklimt Veronika met meer moeite dan ze zou willen de trap treden van het Stasi-gebouw van de universiteit om de laatste bestuursvergadering van de Faculteit der Menswetenschappen bij te wonen. Als aankomend zesdejaars student aan de universiteit kent ze de universiteit goed, misschien te goed, en omdat de populaire zomercursus *Inclusive and Diverse Queer Fashion Resistance Movements in the Post-Colonial Era* gelijktijdig gepland staat aan de vergadering, is het bij de liften zo druk dat ze besluit haar goede voornemens voor het academisch jaar in de praktijk te brengen door de trap te nemen. Halverwege de tweede trap krijgt ze echter al spijt. Met haar handen steunend op haar knieën bereikt ze een van de hoogste verdiepingen, waar ze even uitpuft. Haar legergroene pantalon is iets te lang en zwabbert om haar benen, haar afgetrapte Nike Air Max komen er maar net onderuit. Het ongewassen, ongestreken blauwe jasje dat ze draagt geeft het geheel een studentikoze, doch, naar haar eigen mening, zekere vorm van professionele uitstraling. Ze bekijkt haar nagels en ziet tot haar genoegen dat de zalmroze nagellak van drie dagen geleden nog nergens is afgebladderd. In de camera van haar telefoon inspecteert ze haar gezicht: haar azuurblauwe ogen, haar haren die eeuwig door de war zitten en de rozerode lippenstift die niet helemaal netjes is aangebracht. Met een natte vinger verwijdert ze wat uitgelopen mascara en ze haalt een hand door haar haren om het enigszins in model te brengen. Veronika graait in een van de zakken van haar colbert en opent met het pasje dat ze eruit haalt de glazen deur, waarna ze de Faculteit der Menswetenschappen binnenwandelt.

In het kader van de transparantie van het universiteitsbestuur is ongeveer een decennium geleden, toen Veronika hier nog niet studeerde, besloten om alle aparte kantooruimtes samen te voegen tot één grote kantoortuin. De meeste medewerkers zitten dus hutjemutje op elkaar, wat als voordeel heeft dat de roddels op de werkvloer zich snel verspreiden en er dus altijd wel iets te bespreken valt, maar het nadeel kent dat het vrijwel onmogelijk is op een rustige manier je werk te doen,

wat bij een Faculteit der Menswetenschappen inhoudt dat je de hele dag teksten aan het lezen bent en dan hopelijk, na maanden lezen, iets semi-nieuws op papier kunt zetten. De meeste academici waren al gewend aan deze nieuwe werkelijkheid, Veronika had nooit anders gekend, enkel de hoogleraren hadden een piepklein hok toebedeeld gekregen waar zij ongestoord hun werkzaamheden konden verrichten, ongeveer zo groot als een peesruimte, dacht Veronika.

‘Het is in ieder geval geen eerbiedige wijze van werken voor mensen die zich bezigen met het bedrijven van kennis.’ Maanden geleden, ver voor de zomer, had ze haar ongenoegen geuit aan Hasib, die breeduit gezeten op een rieten stoel in zijn achtertuin, met een sigaret tussen wijs- en middelvinger zwevend in de lucht haar eeuwige klaagzang had aangehoord over de kantoortuin, de regelgeving aan de faculteit, de eeuwige verantwoording die af moest worden gelegd aan het College van Bestuur, het leven aan de hedendaagse universiteit.

‘Dus je maakt in feite een vergelijking tussen prostitutie en het leven in de academie? Laat Freud hier maar geen kennis van nemen,’ had hij met een brede lach gezegd, terwijl hij een flinke hijs van zijn peuk nam en de rook de lucht in schoot. Ze had geprobeerd zich te verdedigen.

‘Het gaat hier niet om een vulgaire vergelijking tussen prostitutie en werk. Ik zeg ook niet dat alle academici hoeren zijn,’ zegt ze, al verslikt ze zich even en ziet ze Hasib geamuseerd lachen. ‘Het is wel zo dat de academische vrijheid ernstig onder druk staat. Je kunt niets meer zeggen. Alles is politiek beladen. Er zijn veel te veel onderzoekers, het geld wordt niet goed uitgegeven, en er zit een ideologische beladenheid in de onderwerpen die worden onderzocht. Alles wordt *gevaloriseerd* – alles moet een directe maatschappelijke waarde hebben en deze waarde kan enkel financieel worden uitgedrukt. En de literatuurwetenschap dan? En de filosofie? Denk aan alle academici die hun leven wijden aan het lezen en bestuderen van de filosofen uit de Oudheid. Zij zullen vrijwel niets nieuws ontdekken, maar deze filosofie moet wel levend blijven.’ Hoe langer ze aan het woord was, hoe harder ze begon te praten, al merkte ze ook dat ze de gaandeweg de draad van haar eigen verhaal aan het

kwijtraken was. 'Bovendien is de hele notie van 'maatschappelijk toegevoegde waarde' in de vorm van valorisatie en de ondernemende universiteit een grote façade, dat ziet iedereen met een beetje gezond verstand. Het gaat niet om nationale problematiek die we met zijn allen aan de kaart stellen, want vrijwel alle colleges zijn Engelstalig. We bevinden ons in een internationaal vacuüm van progressieve globalistische doelstellingen, wat op zich niet verkeerd is, maar wel intolerant jegens, om het in een binaire opposities uit te drukken, conservatieve lokaal-georiënteerde doelstellingen.'

'Je bedoelt links en rechts politiek georiënteerd?'

'Het gaat verder dan dat. Het zijn inherent verschillende wereldbeelden die met elkaar botsen en de dialoog niet met elkaar aangaan omdat ze beiden overtuigd zijn van hun eigen wereldbeeld en het beeld van de ander als vijandig beschouwen. Het wereldbeeld van de ander wordt gezien als een bedreiging voor het eigen wereldbeeld en moet daarom worden afgedaan als zijnde onjuist, irrelevant of populistisch. Dit leidt tot een verarming van de onderzoekende houding, van tolerantie, en tot versobering van kennis die daadwerkelijk wordt gecultiveerd. Het jaagt de polarisatie zowel binnen als buiten de landsgrenzen aan.'

Hij lacht, trekt met zijn wijsvinger haar onderlip een beetje naar beneden en schenkt haar nog wat wijn bij. 'Vertel nog eens over je voorliefde voor de communisten aan de faculteit.'

'Deze neomarxisten houden niet van kennis, zoals de meeste prostituees niet meer van seks houden, het is geen doel op zich, maar een middel.'

'Er zijn genoeg prostituees die van seks houden. De reden dat prostituees kiezen voor hun werk, is omdat ze een voorliefde hebben voor hetgeen ze doen. Uiteindelijk zal iedere vorm van arbeid resulteren in een bepaalde sleur. Het leven kan niet alleen maar genot zijn.'

'Niet?'

Hij keek haar mysterieus aan en ze hikte. Hasib stond op, legde een hand in haar nek, suste dat ze te veel gedronken had en leidde haar via de achterdeur het huis binnen, waar het warm en veilig was.

Haar gedachten zijn geklemd, daar tussen de muur van de slaapkamer en zijn kloppende polsen, maar haar lichaam is hier, negen uur in de ochtend, naast de grote kunstplant die pontificaal in het midden van de kantoortuin staat. Ze slentert naar het koffiezetapparaat en draait haar hoofd in het rond om de kramp in haar nek te verlichten. Terwijl de koffie loopt, gluurt ze links de vergaderzaal in. Yuri zit aan het hoofd van de tafel, met zijn hoofd rustend in zijn kwabbige nek. Zijn overhemd heeft hij in zijn broek gepropt en het knoopje op het bolste gedeelte van zijn buik staat op springen. Zweetdruppels glinsteren op zijn voorhoofd, en zelfs van deze afstand ziet Veronika de schilfers op zijn lippen. José, Tamara en Jelle, de andere bestuursleden, zijn er nog niet. Veronika pakt haar mok met een dubbele dosis waterige koffie en loopt de zaal binnen, waar ze zo ver mogelijk van Yuri af gaat zitten. 'Goedemorgen,' glimlacht ze vriendelijk, maar zoals verwacht krijgt ze geen reactie.

Hoewel iedereen wist dat Yuri alleen maar aan de faculteit werkzaam was om zijn eigen carrière te bewerkstelligen en om de opleiding Engelse Letterkunde te spekken – waar alle promovendi en ander wetenschappelijk personeel werd aangesteld – deed hij alsof hij veel om de mens in het geheel gaf en stelde hij zich voor als een groot en deugdzaam man.

De Faculteit der Menswetenschappen huisde alle wetenschappelijke disciplines die niets met geld en innovatie te maken hadden, en die daardoor door de baas van de universiteit, Sven, als nutteloos werden bestempeld. Het hoofdbestuur van de universiteit besteedde haar tijd aan allerhande nuttige taken zoals het efficiënter maken van het onderwijs, het uithollen van het onafhankelijke onderzoek en het besteden van de studievoorschotmiddelen zonder dat deze uitgaven studenten ten goede kwamen. Yuri stond als decaan aan het hoofd van de faculteit, een suborganisatie van het hoofdbestuur, en vond naast de

Engelse taal- en letterkunde, zijn eigen vakgebied, het vooral heel interessant om Sven te paaien. Geruchten gingen dat hij zichzelf als zijn opvolger zag. Een beleidsmedewerker van de Rechtenfaculteit had hen een aantal maanden geleden gezien op de golfbaan, waar Sven de fijne kneepjes van het vak demonstreerde, en later op het terras, waar ze hun tongen hadden verbrand aan te lang doorgebakken kaasstengeltjes met zoetzure saus en op samenzweerderige toon met elkaar hadden gesproken. De beleidsmedewerker had het met rode oren verteld, maar geen foto's durven maken. Veronika had het opgevangen toen ze voor een interfacultair overleg door de kantoortuin van de Rechtenfaculteit liep.

Yuri was vorig jaar in opspraak geraakt toen zijn vrouw Stella schreeuwend de faculteit binnen was gestormd en de echtscheidingspapieren op zijn hagelwitte bureau had gegooid. Ze had louter geconstateerd dat zij en haar dochter naar Noord-Brabant gingen verhuizen, dat ze 'ziek tot in het binnenste van haar beenderen' werd van zijn eeuwige geleuter over Shakespeare, dat ze het niet meer trok om de 'blik op oneindig aan de keukentafel en het geschraap met mes en vork over het porseleinen servies' te moeten verdragen en dat ze 'hoopte dat hij hier voor altijd en eeuwig zou blijven, want iedereen stond aan haar kant en dat wist hij best,' idioot dat hij was, en dat Yuri toch echt wel ... kon krijgen (ik weet niet, beste lezer, in hoeverre ik hier, in verband met juridische kwesties, maar ook met uw tere ziel, er goed aan zou doen dit woord op te schrijven). Yuri had niet gereageerd op het getier van Stella, die de kantoortuin binnen was gebeend, een halve minuut heel hard heeft gegild en toen vanaf de dertiende verdieping de trap af is gestormd. Twee promovendi van onze faculteit waren in huilen uitgebarsten, al deed Yuri alsof er niets aan de hand was. Vlak na dit 'incident', zoals Yuri het noemde, zijn de glazen deuren in de faculteit geplaatst en kregen alle medewerkers een pasje, omdat het gerucht ging dat hij toch wel bang was dat Stella de volgende keer met haar neef, die in de harde kern van een beruchte voetbalclub zit, de boel overhoop zou komen trekken. Niemand durfde hem verder te vragen naar de echtscheiding en of hij

daadwerkelijk door Stella het huis uit was getrapt, maar het gerucht gaat dat hij nu een hospita heeft in Amsterdam-Oost die de hele dag door luid meezingt met hits uit de jaren negentig en pannenkoeken uit een spuitfles bakt, die ze gretig overgiet met appelstroop en Yuri dwingt op te eten. Ook dit had Veronika gehoord in de kantoortuin, maar ze wist niet in hoeverre ze dit moest geloven. Ze had wel opgemerkt dat Yuri de afgelopen maanden flink was aangekomen waardoor zijn kleding permanent te strak zat, vermoedelijk kocht Stella altijd zijn kleding, en er ook een penetrante geur om hem heen hing (vermoedelijk deed Stella ook altijd de was). Desondanks was Yuri vrijwel altijd op de faculteit te vinden. Hoewel studenten en mensen die niet aan de faculteit werkten niet binnen konden komen vanwege de glazen deuren die hij had geplaatst, hield hij de deuren van zijn eigen kantoor altijd open vanwege het strikte *open door policy* dat hij hanteerde. Dit beleid deed hem veel lof oogsten bij Sven, die het credo van inclusiviteit, diversiteit en openheid aan de universiteit een warm hart toedraagt.

Veronika klapte net haar laptop open toen een van de andere leden van het bestuur de zaal binnenkwam. José, die de verantwoordelijkheid droeg over alles wat aan de faculteit gerelateerd was aan onderwijs, had haar lange rode haren ingevlochten, een roze trui aan die haar figuur volledig verborg en een grijsblauwe rok die tot over haar knieën viel. Haar spleetachtige ogen tuurden over de glazen van haar montuur.

‘Heb je al koffie op Yuri? Kan ik even koffie voor je halen?’ Ze sprong op en neer als een jonge pup. Yuri snauwde iets onverstaanbaars terug, wat José opvatte als een teken om naar het koffiezetapparaat te sprinten. Veronika zag dat een spetter speeksel op de tafel bleef liggen. Jelle kwam binnen en trok de deur achter zich dicht – Tamara zou die vergadering niet meer bijwonen, omdat ze op haar zieke zoontje moest passen. Yuri opende de vergadering nadat José de zaal was binnengeglijpt en hij zonder te bedanken zijn koffie had aangenomen. Anderhalf uur lang werd er gesproken over de aanstelling van een aantal nieuwe promovendi, werd met geld geschoven en werd de begroting voor het aankomende kwartaal besproken. Veronika bladerde door de

vergaderstukken terwijl ze opluchting voelde bij de gedachte dat dit de laatste vergadering van het academisch jaar was, en haar laatste vergadering bij dit bestuur.

Een auteur staat altijd voor de lastige keuze bij aanvang van een boek. Dat heb ik geleerd bij mijn colleges Literatuurwetenschap. Ik ben nu *in medias res* begonnen – ik heb u, beste lezer, wat informatie gegeven over het bestuur en het functioneren van de universiteit als geheel. Wat ik u verzaak te vertellen, is alles wat er het afgelopen jaar voorafging aan de climax die zo vroeg in het verhaal aan de orde komt. Het betreft een klachtenregen van intolerantie aan deze faculteit die zich zal uiten in criminele gedragingen van een groot aantal mensen van deze universiteit, wellicht zou ik zelfs kunnen stellen van de universiteit als geheel, maar ik zou geen *spoilers* willen geven – pesterijen over mijn voorkomen, de kleding die ik draag, de (politieke) opvattingen die ik heb, de standpunten die ik probeer te verdedigen. Het zijn allemaal zaken die ik dat bestuursjaar heb moeten verduren. De gebeurtenissen die ik nu ga beschrijven hebben mijn leven compleet overhoopgehaald. Mijn volledige wereldbeeld is op 29 augustus 2023 ingestort, en het boek dat nu voor u ligt lijkt op dit moment mijn enige uitweg naar eerherstel.

Haar lichaam is daar, in dat muffe vergaderzaaltje op de dertiende verdieping van een aftands, brutalistisch gebouw, maar haar geest is nog steeds daar, geklemd tussen de muur en de kloppende polsen van Hasib die haar stevig vasthoudt en zijn lichaam tegen de hare drukt. Het was oktober 2022, net na haar breuk met Ahmed, met wie ze bijna vier jaar een relatie had gehad. Diezelfde avond nog, in een bruut mengsel van emotie en een overdaad aan nostalgie, had ze Hasib geappt met louter de woorden: ‘Het is uit.’ Direct, op datzelfde ogenblik, toen ze haar bericht wilde verwijderen, had hij al gereageerd, en had ze een willekeurige vervloeking uitgesproken.

‘Dat vind ik heel erg voor je,’ had hij geschreven, waarna hij haar had gebeld en ze hadden afgesproken dat ze over drie dagen bij hem zou komen eten om haar hart te luchten.